

Единъ почтенъ и богатъ тръговецъ веднажъ кога ся връщаль у дома си, посерѣдъ нощъ, замину-валъ покрай ковачницѣ-тъ на единъ ковачъ, когото выкали Яковъ и като зачюль, че ковачъ-тъ съ всичкѣ силѣ блѣска чюка о наковалнѣ-тъ, не ся страяль, а влѣзъль вѣтрѣ въ ковачницѣ-тъ и запыталъ честитый ковачъ, не ли му стига день-тъ за да ся прѣхрани та и посерѣдъ нощъ работи.

Ковачъ-тъ отговорилъ: что-то искарвамъ день то ми стига, нѣ трѣбува да знаете, че прѣди нѣколко врѣмя изгорѣ къща-та на единъ мой пріятель, та той, жена му и дѣтца-та му останѣхъ на полянѣ-тъ. За това азъ подранявамъ всяко утро два чяса по-ранко, а вечеръ два чяса по-късно напушамъ и си лѣгамъ, та така въ седмицѣ-тъ печяль по два дни и гы покланямъ на тоя злочестъ челядникъ. Да имахъ что-годъ азъ быхъ му помогнѣль, нѣ и азъ съмъ сиромахъ та другоаче не могъ да покажъ милость.

— Побратиме Якове! рече тръговецъ-тъ, това ти прави честь, и ти показва благородно-то сръдце, и то еше повече, зачто пріятель ти едва има съ что да ти ся отплати.

— Что мя е грыжя, доклѣ ми дръжатъ нозѣ и рѣцѣ, мене не мя е страхъ; а страхъ мя е за него, за това и искамъ да му помогнѣ колко-то ми иде отъ рѣцѣ. Азъ знажъ, че и мене, пази Боже, да снайдяше такъва бѣда, и той бы ми помогнѣль.

— Легка нощъ, Якове, да тя не залисвамъ повече. Съ тыя думы тръговецъ-тъ си отишьль, нѣ нѣму домилѣло и той поискаль да надари това толкова благородно дѣло. На зарань-тъ тръговецъ-тъ наминѣль у ковачя и му казалъ: На ти тѣжъ кысижъ! у нежъ има сто жльтицы: употрѣби гы както знаешъ